

følgelig den linje, vi står for. Men det betyder jo ikke, at man skal lade en hård kerne få lov til at brede sig. Hr. Keld Albrechtsen vil kun den ene ting, men man er nødt til at gøre begge ting for at stoppe terrorismen.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Jeg skal nok gøre det kort af hensyn til udenrigsministerens rejse.

Diskussionen om Danmark som besættelsesmagt er jo affødt af hr. Helge Adam Møllers bemærkning om, at Danmark ikke er besættelsesmagt. Jeg har forstået det sådan, at den 1. maj 2003, da Bush erklærede krigen for afsluttet, overgik man til at være besættelsesmagt, og den 2. juni i år, da Folketinget gav sit mandat, var Danmark også besættelsesmagt. Så kom FN's Sikkerhedsråds resolution 1546 den 8. juni med virkning fra den 30. juni, og fra den 1. juli og derefter er Danmark ikke længere besættelsesmagt som sådan. Jeg er enig i den fremstilling, og hvis det har givet anledning til misforståelser, beklager jeg det.

(Kort bemærkning).

Udenrigsministeren (Per Stig Møller):

Jeg takker for hr. Kaalunds redegørelse.

Fjerde næstformand (Aage Frandsen):

Så siger vi tak til udenrigsministeren og vender tilbage til ordførerrækken.

Keld Albrechtsen (EL):

Indledningsvis vil jeg sige til ministeren, at det jo havde været passende, hvis regeringspartiernes ordførere havde indledt denne debat med at undskylde over for befolkningen, at man har ført en krig, som det nu er fastslået var ulovlig, og at man gjorde det ud fra en række begrundelser, som også efterfølgende har vist sig at være forkerte. Det havde faktisk været rimeligt og på sin plads, at man havde indledt debatten med at gøre det.

Så vil jeg gå over til den situation, der tegner sig fremover. Efter min mening spiller USA og desværre også den danske regering i øjeblikket fundamentalisternes kort. Det er sådan, at hvis den politik, som USA – støttet af den danske regering – fører i øjeblikket, og som bygger på troen på, at militære midler kan løse alle politiske problemer, får lov til at fortsætte, ender det med etablering af et præstestyre i Irak a la det, man har i Teheran.

Hvem er det, der styrkes i øjeblikket som følge af angrebene af den ene by efter den anden, som følge af den stadige optrapning af den militære situation, og som følge af det stadig voksende antal af uskyldige civile døde? Hvem er det, der styrkes som følge af denne forfejlede vestlige politik? Det er fundamentalisterne. Sandsynligvis ville det være sådan, at hvis man besøgte fundamentalisterne i Pakistan, og hvis man besøgte præstestyret i Teheran og kunne få samtaler under fire øjne med dem, ville de glæde sig over udviklingen, for hvis den bare fortsætter, kan de se frem til, at på et eller andet tidspunkt falder Irak i hænderne på dem.

Kl. 15.00

Det er det, der er situationen, og det er forfærdeligt, at et flertal i Folketinget og i Bushadministrationen og hr. Søren Krarup, for at tage et eksempel, ikke kan forstå, at man spiller fundamentalisternes spil og styrker dem dag for dag. Jeg tror ikke, det er det, hr. Søren Krarup vil. Det er i hvert fald ikke det, han giver udtryk for, men det er reelt det, han gør. Han spiller deres spil i stedet for at give de demokrater, der findes i Mellemøsten, mulighed for at bygge det civile samfund op.

Det, som denne debat handler om, er helt grundlæggende: om den militære vej kan føre til en løsning, eller om det er nødvendigt at vælge den civile vej for at få standset bombardementerne.

Der er to ting, der her og nu mere end noget andet fremkalder terrorisme i verden, og det er den israelske mur i Palæstina og bombardementerne i Falluja. Det er de to ting, der for alt i verden skal stoppes. Så kan vi bagefter diskutere mange ting, og Enhedslisten er villig til at diskutere mange ting, som kan gøres i den palæstinensiske fredsproces og gøres for at etablere fred, frie valg og demokrati i Irak. Men der er én ting, vi under ingen omstændigheder kan medvirke til, og det er denne bestandige, sanseløse optrapning af volden, som nu sker fra begge sider i Mellemøsten, fra både vestlig side og islamisk fundamentalistisk side. Det er forfærdeligt at se på, og det fremkalder en situation, hvor de kræfter, der skulle bære demokratiet i Mellemøsten, svækkes dag for dag. De kræfter i den palæstinensiske bevægelse, der skal tage over efter Yassir Arafat og etablere demokrati i den nye palæstinensiske stat, undermineres dag for dag på grund af muren, ligesom demokraterne i Irak dag for dag undermineres på grund af den fuldstændig blinde militære fokusering, som rege-